

ROSA

ČASOPIS PANNY MÁRIE SPOLUVYKUPITEĽKY - VLÁDKYNE SVETA

Apríl

4/2003

Obsah

Slnko Nádeje	2
Slovo k Posolstvu Kráľovnej Pokoja v Medžugorí (25.2.2003) Kiež nás Máriina bolesť prebudí!	3
Apokalyptická vojna sa začala! Mária, matka naša, skry nás pod svoj plášť! Nehnevajte Boha!	4
Ján Pavol II: Nikdy vojnu!	5
Posolstvo Svätého otca	6
SLOVOM A OBRAZOM	7
Pôst - potrebná očista srdca	8
Panna Mária Donnovi Gobbimu: Jeho slávny návrat	9
Monitor / Z Vašich e-mailov: Zlatý vek modlitby	10
Plačúca socha Panny Márie v Bangladéši Odkaz moslimom?	12
Z Vašich e-mailov: Na zamyslenie	13
Srdce, láska a pokoj	14
Postrehy z Medžugoria. Nový spôsob života	16
Ivan, vizionár z Medžugoria: „Nebo je miesto bez hraníc!“	19
Z otroctva okultizmu	22
Škola lásky	25
Svedectvo: Príliš veľa „náhod“	28
Z úzkosti k Bohu	30
Sme dlžníkmi Sedembolestnej	31
Klaňajme sa Ježišovi ukrižovanému. Zomrel aj za teba!	33

Slnko Nádeje

Milí priatelia!

„Neľakajte sa! Nebojte sa!“ Toto boli slová, ktoré si vypočuli ráno po Ježišovom Zmŕtvychvstaní Jeho učeníci. To isté nám dnes hovorí sv. Otec, pápež Ján Pavol II. Pripravme sa v tomto duchu aj na tohtoročné slávenie Veľkej noci, aby sme boli radostnými nositeľmi evanjelia v tomto vážnom čase!

Panna Mária - Nepoškvrnená Čistota nás všetkých pozvala na hore Zvir do Božieho Milosrdenstva. Vložme preto všetky svoje starosti a obavy do jeho Milosrdného Božského Srdca. Ono je stále otvorené pre každého, kto sa mu zverí.

Prajeme vám všetkým, aby sa neustále upevňovali v nádeji, ktorú priniesol Ježiš svojou obetou na kríži a svojím zmŕtvychvstaním, nech vám je toto vedomie istotou o posilou! On je naším Slnkom nádeje. Milí priatelia, radostné aleluja!

Anton Selecký a kolektív redakcie M Rosy

foto: Ivana Spalovská

Slovo k Posolstvu Kráľovnej Pokoja v Medžugorí (25.2.2003)

Kiež nás Máriina bolesť prebudí..!

Najhoršie nie je nikdy isté. Viera, nádej a láska uzatvárajú cestu fatálnosti. Médiá nám predkladajú vojnu ako nevyhnutnosť, rozhodnutie "veľkých" tohto sveta nepripúšťa žiadnu repliku a my sa cítime skutočne slabí a bezmocní pred enormnou vojenskou mašinériou, ktorá sa dala so pohybu.

Avšak keď nám v tomto posolstve Panna Mária hovorí "opakujem vám", zdôrazňuje našu zodpovednosť: pôst a modlitba môžu zastaviť vojny! Mária intervenuje, aby nám povedala, že nemáme bezmocne spustiť ruky a aby nás povzbudila obnoviť odvahu a dúfať. Vojna nie je fatálnosť, ani smrť nevinných, ani triumf peňazí a arogancie.

Máriino srdce plače pre každé z jej detí, nech je to Američan či Iračan, Izraelčan či Palestínčan, žid, moslim alebo kresťan, nech má pravdu alebo nie, nech vie alebo nevie, že je hriešnik. Kiež nás Máriina bolesť prebudí v našom apatickom ústupe i v našom rezignovanom očakávaní! Ona potrebuje naše modlitby a obeť, aby mohla čeliť neúprosným zákonom ničenia, ktoré vyvolali naše omyly a hriechy. Navyše, ak nalieha Svätý otec tak intenzívne, aby sme viedli tento dobrý boj Mieru, znamená to, že vie, aké je to dôležité pre náš svet.

Brat EFRAIM

Apokalyptická vojna sa začala!

Mária, matka naša, skry nás pod svoj plášť!

Dramatické posolstvo Kráľovnej Pokoja Mirjane Dragičević-Soldo

Nehnevajte Boha!

Vizionárka Mirjana Dragičević-Soldo v Medžugorí mala každodenné zjavenia od 24.júna 1981 do 25.decembra 1982.

Na poslednom každodennom zjavení jej Panna Mária zverila desiate tajomstvo a povedala jej, že sa jej bude zjavovať raz do roka a to 18.marca. **Dňa 18. marca 2003 Mirjana mala opäť zjavenie Panny Márie.** Niekoľko tisíc pútnikov sa zhromaždilo pri modlitbe ruženca v komunite „Cenacolo“.

Zjavenie začalo o 8,55 hod a trvalo do 9,05 hod. Panna Mária dala Mirjane nasledujúce dramatické posolstvo:

„Drahé deti!

Zvlášť v tomto svätom čase pokánia a modlitby vás pozývam k voľbe. Boh vám dal slobodnú vôľu, aby ste si vybrali život alebo smrť. Srdcom počúvajte moje posolstvá, aby ste spoznali čo máte činiť a ako nájdete cestu k životu.

Deti moje, bez Boha nemôžete nič a to nezabudnite ani na jeden okamžik. Lebo kto ste vy a čo chcete na zemi, keď pod ňu opäť pôjdete.

Nehnevajte Boha, ale ma nasledujte k životu. Ďakujem vám, že ste tu...“

*Olga Merkovičová,
Medžugorie*

Ján Pavol II: Nikdy vojnu!

Pápež Ján Pavol II. vyzval na pokračovanie diplomatických snáh o mierové riešenie irackej krízy „Žil som v časoch druhej svetovej vojny a prežil som ju. Preto mám povinnosť povedať ‚nikdy viac vojnu,‘“ vyhlásila hlava katolíckej cirkvi počas modlitby na Námestí sv. Petra v Ríme.

„Iracká kríza je v rozhodujúcej fáze, modlím sa, aby vodcovia na všetkých stranách boli inšpirovaní odvahou a ďalekou víziou,“ a dodal: Stojíme tvárou v tvár ohromným dôsledkom, ktoré by mala medzinárodná vojenská operácia pre ľud Iraku a rovnováhu celého Blízkeho východu.

Posolstvo Svätého otca

„Predtým než umrel, dal Ježiš apoštolovi sv. Jánovi vzácny dar – svoju Matku Máriu. Boli to posledné slová Vykupiteľa, a preto naberajú závažný charakter a stávajú sa jeho duchovným testamentom. Mária, Božia Matka, sa od prvého okamihu vtelenia stala Matkou Ľudí v posledných chvíľach života jej Syna Ježiša Krista,“ povedal Svätý otec v úvode svojho posolstva k 18. svetovým dňom mládeže, ktoré sa budú sláviť v diecézach Cirkvi 13. apríla 2003 - na Kvetnú nedeľu.

Pápež Ján Pavol II. vo svojom posolstve kladie mladým ľuďom na srdce, aby pamätali na to, že nikdy nie sú sami, že sa môžu obrátiť na Máriu, keď trpia „**pre samotu, neúspechy a sklamania v osobnom živote, pre ťažkosti pri začleňovaní sa do sveta dospelých a do zamestnania, keď trpia pre odlúčenie a úmrtie v rodine, pre násilie vojny a smrť nevinných ľudí.**“

Dnešnej mladej generácii pripomína aj svoj životný postoj: „**Mojím heslom ako biskupa a pápeža je Totus tuus. Neustále cítim Máriinu milujúcu a účinnú prítomnosť v mojom živote.**“

Svätý otec vyzýva mladých, aby boli kresťanmi vždy a všade: „**Kresťanstvo nie je názor - je to Kristus. On je Osoba, On je živý! Spoznávajte a milujte Krista cez Máriu a cez modlitbu ruženca. Nehanbite sa ho modliť aj sami cestou do školy, na univerzitu alebo do práce, na ulici alebo vo verejnej doprave. Modlite sa ho spoločne, v skupinách, v hnutiach a združeniach a neváhajte navrhnúť modlitbu ruženca aj doma. Iba Ježiš pozná vaše srdcia a najhlbšie túžby... Ľudstvo má rozhodne naliehavú potrebu svedectva smelých a slobodných mladých ľudí, ktorí sa odvážia kráčať proti prúdu a mocne, s nadšením hlásať svoju vieru v Boha, Pána a Spasiteľa... V tejto dobe ohrozovania násilím, nenávisťou a vojnou vydávajte svedectvo, že iba Ježiš Kristus môže dať pravý pokoj srdciam ľudí, rodinám a národom našej Zeme.**“

(Vatikán)

SLOVOM A OBRAZOM

Tí, ktorý rozhodli, že mierové iniciatívy dosiahnuteľné medzinárodným právom sa vyčerpali, preberajú na seba obrovskú zodpovednosť pred Bohom, pred svojim svedomím i pred dejinami.

Hovorca Vatikánu Joaquín Navarro-Walls

Ján Pavol II. sa modlil s mládežou Európa prostredníctvom telemostu

Iba modlitbou a pôstom!

Modlite sa sv. ruženec, odovzdajte sa do Srdca Panny Márie, a nasledujte jej príklad!

Toto bola záverečná výzva sv. Otca na záver telemostu 15. marca 2003. Ján Pavol II., ktorý musel „čeliť“ dlhotrvajúcim ováciám zúčastnenej mládeže, je napriek svojmu zdravotnému stavu pre mladých vzorom sily a a nezlomnosti. Telemost pred avizovaným začiatkom vojny v Iraku zmobilizoval

mládež Európy ku modlitbe sv. „ruženca svetla“, ktorý pápež ustanovil na začiatku „roka ruženca“, ktorý potrvá až do októbra 2003.

Nech nám je príklad a vytrvalosť sv. Otca príkladom, najmä v modlitbe sv. Ruženca, ktorý sa sa súbežne modlili mladí ľudia v šiestich univerzitných mestách vrátane Bratislavy a prostredníctvom telemostu aj ďalšie státisíce ľudí!

Nedá nespomenúť si na aktuálne posolstvo Panny Márie - Kráľovnej Pokoja z Medžugoria, „iba modlitbou a pôstom sa môžu zastaviť i vojny. Buďte tými, ktorí nosia mier druhým“!

Pôst - potrebná očista srdca

Na Popolcovú stredu, 5. marca 2003, Ján Pavol II. uviedol Pôstne obdobie modlitbovou pobožnosťou, procesiou a slávnostnou svätou omšou. Modlitbová pobožnosť sa uskutočnila v Chráme sv. Anzelma na Aventínskom vršku v Ríme.

V homílii Svätý Otec okrem iného zdôraznil:

„Na zemi nebude pokoja, pokiaľ bude trvať utláčanie národov, sociálna nespravodlivosť a hospodárska nerovnováha. Na dosiahnutie žiadúcich zmien však nestačia vonkajšie projekty a zásahy, oveľa viac je potrebné obrátenie všetkých ľudí k láske k blížnemu.“

Naliehavými slovami pripomenul: **„Veriaci sú povinní robiť všetko, čo je v ich moci, aby už na zemi uskutočňovali niečo z budúceho nebeského pokoja. Na to je potrebná očista srdca a posilnenie spoločenstva s Bohom.“**

Na obrázku - Jozef kardinál Tomko udeľuje Svätému otcovi Jánovi Pavlovi II. "popolec"

Panna Mária Donnovi Gobbimu

Jeho slávny návrat

Nech sa vaše srdcia otvoria radosti v deň, keď sa moje Nepoškrvené Srdce naplnilo takou hojnosťou požehnaní, že z neho vymizli i stopy po akejkol'vek bolesti.

Prežívajte i vy, milovaní synovia, chvíľu, keď sa mi môj Syn Ježiš predstavil v skvejúcej sa žiari svojho osláveného tela, zaodel ma do svojho prenikavého svetla, objal ma synovsky nežne, dal bozk môjmu ranenému Srdcu a voviedol ma za ruku do nebeského kráľovstva svojej božskej slávy. Takto som sa stala prvou materskou a mlčanlivou zvestovateľkou jeho vzkriesenia. Bola som prvým živým svedkom jeho slávneho návratu k životu.

Preto vás dnes pozývam, aby ste sa pozerali s dôverou a pevnou nádejou v ústrety jeho slávneho návratu.

Jeho slávny návrat dáva novú životnú silu celému vykúpenému ľudstvu, ktoré však ešte stále podlieha strašným úkladom toho, ktorý je vrahom od počiatku a chce naďalej šíriť hriech a smrť na svete.

Jeho slávny návrat dáva úľavu a útechu, odvahu a dôveru Cirkvi, zrodenej v hrobe, z ktorého vyšiel víťazný Kristus a kráčajúcej po ceste konečného stretnutia so svojím Učiteľom a Pánom.

Jeho slávny návrat dáva nové svetlo milosti všetkým mojim úbohým deťom, ktoré prežívajú bolesti a hrôzu poslednej doby očisty a veľkého súženia.

Nikdy nebolo tak potrebné, ako v týchto vašich dňoch prežívať túto nádhernú pravdu Veľkej noci:

Vzkriesený Kristus je živý medzi vami a vedie jednotlivcov i národy k záverečnému naplneniu ich života.

Obráťte dnes pohľad na toho, ktorý vstal z mŕtvych, aby vás všetkých priviedol do kráľovstva života.

Obráťte dnes pohľad na svoju nebeskú Matku, odetú do svetla najčistejšej veľkonočnej radosti, ktorá sa stáva i pre vás materským a mlčanlivým zvestovaním jeho slávneho návratu.

Capoliveri 7. apríla 1996

Nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania

Zlatý vek modlitby

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

Kathleen Martinová sa s nami delí o ďalšie „omrvinky“, ktoré pozbierala zo stola modlitebnej skupiny, formovanej a vedenej v Medžugorí Pannou Máriou:

„Panna Mária naučila každého člena modlitebnej skupiny, ako sa modliť celou svojou bytosťou. Učila nás, že celá naša bytosť má byť jednotná, keď sa modlíme. Máme sa modliť so všetkým, čo máme. Máme sa modliť s celou svojou pamäťou a nechať ju konať. Počas modlitby máme nechať fungovať našu obrazotvornosť. Máme rozvinúť svoje priania, používať svoju inteligenciu a naše telo na vyjadrenie modlitby.

Nebolo to ľahké. Pracovať na tom, aby sme boli v modlitbe zjednotení, to vyžaduje pozornosť. Veľakrát sa v modlitbe unavíme a stávame sa vnútorne rozdelení.

Raz si Panna Mária vzala celý deň, aby modlitbovú skupinu naučila modliť sa Otčenáš. Prostredníctvom Jeleny nám povedala: „*Začnite sa modliť: Otče náš, ktorý si na nebesiach...*“ Potom nás zastavila a povedala napríklad: „*Denis, vidíš, ty si myslel na niečo iné, nepoužíval si svoju obrazotvornosť a tvoja vôľa modliť sa nebola*

skutočne pevná.“ Inému povedala: „*Ty si si spomenul na niečo, čo sa stalo včera.*“ A opravovala tak členov skupiny jedného po druhom.

Potom ich vyzvala, aby začali znovu. Počas ôsmich hodín hovorili: „*Otče náš, ktorý si na nebesiach!*“ Nešli ďalej. Po ôsmich hodinách sa ho konečne pomodlili raz spoločne a každý bol zjednotený sám v sebe a zjednotený s druhými. Tu povedala: „*To je ono. Odteraz sa modlite takto.*“

Panna Mária nás naučila byť jednotnými i ako modlitbová skupina. To je jedna časť práce, ktorú treba urobiť, keď chce skupina kráčať spoločne. Musíte byť zjednotení sami v sebe. Tiež je potrebné rozhodnúť sa kráčať v skupine. To je ťažké rozhodnutie, pretože to znamená, že dávame čas jeden druhému a že dávame čas i Bohu.

Panna Mária sa snaží, aby nám umožnila žiť nebo medzi nami. Taká je vôľa Božia. V tej skupine sme prežili také hlboké skúsenosti, že veľakrát sme nemohli udržať svoju radosť. Nevenujem sa športu, behu. Ale „behala“ som stále. Jednoducho preto, lebo som nevedela, čo robiť so všetkým tým životom, ktorým som bola naplnená. Bola to radosť! Bolo to také nádherné! V Medžugorí voláme toto obdobie „Zlatým vekom“, „Radosným tajomstvom“, veď sme to dostali zadarmo. A boli sme tým neustále naplnení.

Panna Mária im ukázala cestu, aby mohli takto rásť. Povedala: „*Tento týždeň by som bola rada, keby ste boli spojení 5x denne.*“ Keď toto spojenie rastie, potom sme skutočne jedno. Vidíte, sú tu plody. Panna Mária povedala: „*Táto modlitebná skupina, ktorú títo mladí skúsili, táto škola, bude jedného dňa vzorom pre každú modlitebnú skupinu a v budúcnosti pre každú komunitu!*“

- **Pápež žiada každého o modlitbu a pôst za mier, 5. marca** (ale nielen v ten deň!). Pripomína nám, že sme vo zvláštnom mariánskom roku a pozýva celú Cirkev, aby vstúpila do Máriinej školy: „*Hľad'me stále na Máriu...*“

Medžugorie 1. marca 2003

Plačúca socha Panny Márie v Bangladéši

Odkaz moslimom?

Do katolíckeho kostola v Chittagongu sa tlačili masy ľudí, medzi ktorými bola aj početná skupina moslimov.

DHÁKA - V prístavnom meste Chittagong vraj prelievala slzy socha Panny Márie. Tento zázrak nepotvrdili len kresťania, ale aj tisícky moslimov a hinduistov, ktorí prišli do katolíckeho kostola v Patherghate na púť - ako o tom informovala „Nezávislosť“. Kostolník uviedol, že videl po líkach sochy stekať slzy, a o tomto jave informoval ďalej. Medzičasom sa už pokúsila davy návštevníkov usmerňovať miestna polícia.

Mramorová socha, pochádzajúca z Talianska, stojí v kostole už od roku 1928, má teda už vyše 70 rokov. Biskup a druhý kňaz zaznamenali skutočnosti o tomto fenoméne. Nedokázali si však tento jav vysvetliť. Prezident klubu katolíkov sa domnieva, že Panna Mária plače, aby pripomenula ľuďom, ako je potrebné sa modliť za mier. Plačúca Mária sa vyskytla i v Austrálii a Kanade - zdôraznil. „Je to prvýkrát, čo sa zjavila v Bangladéši.“ Veľa veriacich - podľa miestnej tlače - tento fenomén spája predovšetkým so súčasnými nepokojmi a explóziami bômb.

Prof. Saroj Kanti Sinha Hazari z katedry chémie na univerzite v Chittagongu povedal, že v mramore nemôže voda nikdy vzniknúť. Pre tento fenomén teda neexistuje žiadne vedecké vysvetlenie. Iní vedci sa domnievajú, že uskladnením sochy v sklenenej vitríne mohlo dôjsť ku kondenzácii. Úkaz je o to nezvyčajnejší, že 90 % obyvateľstva sa oficiálne hlási k islamskému vyznaniu.

V Chittagongu s vyše 4 miliónmi obyvateľov (počtom obyvateľov je druhým najväčším mestom v štáte) žije približne len 8000 kresťanov.

(TK KBS)

Ilustračné foto: (a)

Na zamyslenie

**Vážená redakcia
časopisu M ROSA!**

Doteraz som akosi nevyhl'adával tento časopis, ale v poslednom čísle ma zaujal článok o mobilných telefónoch, kde autor hovorí, že od toho je už len krok k zn. 666 na čelo či pravú ruku. Ja som si toto uvedomil koncom minulého roka, keď som dostal ako užívateľ mobilu cez Orange časopis 0905 a tam ma zaujala najnovšia ponuka tohto operátora.

Zhrozil som sa, keď som si zrazu uvedomil, že ktosi bez problémov môže vedieť, kde som. Najradšej by som telefón zrušil, ale mám 2-ročnú zmluvu a končí mi až v máji 2004. Ale som rozhodnutý to odvolať a mobil viac nepoužívať. **Tejto téme by bolo treba hádam venovať viac priestoru v časopise M ROSA, aby si ľudia uvedomili, že už teraz sa podieľame na testovaní elektronickej evidencie a snímania nás samotných.** Nedalo by sa vyzývať k ignorovaniu mobilov cez časopis M ROSA? Rozhodne sa však k tejto téme vráťte, ale skôr prakticky, aby človek vedel, ako sa zariadiť.

Vysvetľujte diablove osídlo - EÚ a NATO. Žiaľ, väčšina je tomu naklonená a víta to. Ľudia v tom nič nevidia, ale bodaj by nie, keď naši predstavitelia mlčia.

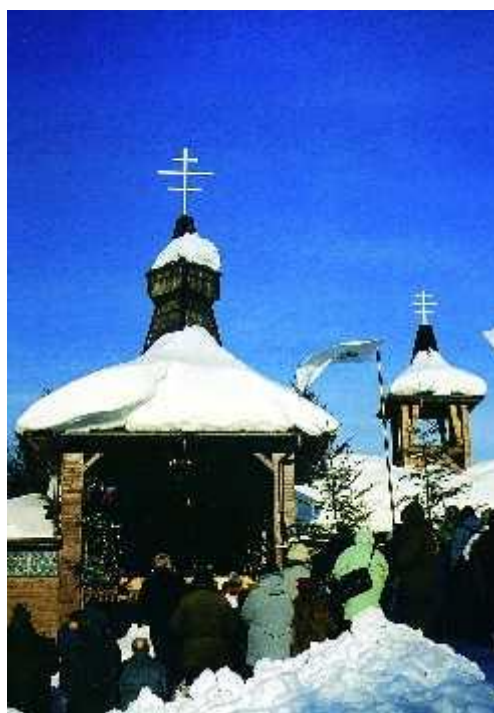
Takto sa pozerám na EÚ: že by nejaké maličké a máločo znamenajúce Slovensko až tak chcela EÚ? Že by pánom v Bruseli až tak záležalo na našom dobre? Iste za tým niečo bude. Lenže prečo sa aj pán premiér a prezident hrajú na kresťanov, a pritom súčasne vychvaľujú krajšiu budúcnosť v EÚ?

*S pozdravom chvála Kristu
František T.*

Srdce, láska a pokoj

Aj v prvú pôstnu nedeľu privítala naša nebeská Matka svoje najvernejšie deti na litmanovskej hore Zvir s dokorán otvorenou náručou. Po jej láskyplnom pohľadení zatúžili mariánski ctitelia nielen zo Slovenska, ale aj z Českej republiky a Poľska. Ani tentoraz medzi nimi nechýbali ľudia, ktorí sem mesiac čo mesiac prichádzajú o barľách. Odkiaľ sa v nich berie tá úžasná sila, že sa dokážu v čase i nečase vyštverat' až na vrchol Zviru, aby sa mohli aspoň na chvíľu pritúliť ku kaplnke Nepoškvrnenej Čistoty?

„Len čo na úpäť tejto zázračnej hory vystúpim z nášho pútnického autobusu,“ zdôverila sa nám takmer sedemdesiatpäťročná **Anna Lietavská** z Košíc, „mám pocit, akoby mi Panna Mária podala svoju ruku. A zrazu sa mi ku kaplnke, kde sa k nám nebeská Matka prihovárala s takou úpenlivou prosbou, aby sme sa zmenili a prišli k nej s čistým srdcom a otvorenou dušou, kráča tak ľahko, že si ani neuvedomujem, že mám už niekoľko rokov takmer bezvládne nohy...“

Bojíme sa svojho kríža?

Boh nám neustále dáva šancu, aby sme sa zmenili. Boh chce, aby sme našli cestu k jeho jedinému Synovi, ktorý za nás zomrel na kríži. Boh si úprimné želá, aby sme vykročili k našej spáse. **Do týchto troch viet**, povedala na začiatku modlitby sv. ruženca rehoľná sestra **Mária Goretti (na obrázku)**, by sa dali zhrnúť tie najpodstatnejšie myšlienky, ktoré dnes na Zvire odzneli z úst kňazov počas oboch sv. homílií.

Existuje však čosi, čo sa nedá zmeniť. Jeden svätec hovorieval, že každému z nás Boh zveril nejaký kríž. Ak človek nebojuje s hriechom, potom v sebe nosí ešte ďalší kríž, teda o jedno bremeno naviac. Nikto z nás tu však nie je iba preto, aby trpel. To si Boh určite neželá. Na Ježišovi Kristovi však vidíme, že jeho utrpenie malo podstatný význam pre ďalšiu existenciu ľudstva. Patrí preto k múdrosti ľudského srdca, aby si každý z nás uvedomil nevyhnutnosť vlastného utrpenia. Mnohí ľudia sa mylne domnievajú, že utrpenie sa začína a končí len pri slove bolesť. Nie je to však pravda. Každé utrpenie má svoj veľký význam aj v živote človeka.

Spomeňme si na prvých kresťanov. Boli to prví mučeníci, ktorí zomierali v rímskych arénach. Surovo ich mučili, boli obeťami hrozného násilia, ale napriek tomu vchádzali do arén smrti so spevom. Čo dávalo týmto ľuďom odvahu a statočnosť, aby zomierali s očami upretými na kríž? Bola to Božia láska, ktorá ich zbavila bolesti a zároveň im dodávala odvahu nebáť sa smrti. Je to naša škoda, že sa nepýtame, čo dávalo týmto ľuďom odvahu zomierať. Škoda, že nechceme vidieť aj útechu, ktorá ich spájala s krížom. A o takomto pokoji chcem dnes hovoriť. Bolo by úžasné, keby sme mali takú veľkú vieru, aby sme nosili vo svojich srdciach skutočný pokoj. Keby sme sa modlili s vierou, potom by sa nám možno podarilo odvrátiť hroziacu vojnu v Iraku.

Pokoj si však nemožno kúpiť, pokoj je Božím darom. Možno už nezabránime tejto vojne, ale aj tak sa musíme aj naďalej modliť. Musíme prosiť Boha, aby nám daroval pokojné srdce. Aby nám daroval také srdce, ktoré svojimi modlitbami ešte dokáže zachrániť ľudstvo pred hroziacou katastrofou.

Dovoľte mi, aby som na záver svojho zamyslenia odcitovala úvahu bývalého volejbalového šampióna, ktorý je už dvasať rokov pripútaný na invalidný vozík:

„Prosil som Pána, aby mi dal silu, aby som mohol robiť veľkolepé veci. On ma urobil slabým, aby som zostal pokorným. Prosil som Pána, aby mi daroval zdravie na splnenie veľkých úloh. On mi dal utrpenie, aby som ho lepšie pochopil. Prosil som Boha o bohatstvo, aby som mohol všetko vlastniť. On ma urobil chudobným, aby som nebol sebeckým. Prosil som Boha o moc, aby ma ľudia potrebovali. On ma pokoril, aby som bol ja ten, kto potrebuje ich. Prosil som Boha o všetko, aby som mohol vychutnávať svoj život. On mi daroval život, aby som bol so všetkým spokojný. Pane, nedostal som nič z toho, o čo som prosil, ale Ty si mi dal všetko, čo som potreboval. Takmer proti mojej vôli. A vypočul si moje prosby, ktoré som nikdy nevyslovil. Buď pochválený Ty, môj Boh! Spomedzi všetkých ľudí ani jeden nevlastní to, čo vlastním ja.“

Láska vyžarujúca zo Zviru

Boh nikdy neposiela ani jedno utrpenie bez útechy. Preto ťa, Pane, prosíme o pokoj. Ó, Bože, úpenlivo ťa prosíme, daruj našim srdciam lásku, lebo si veľmi želáme, aby sa svet vyhol zabíjaniu. Panna Mária, chceme sa spolu so Svätým otcom modliť a veriť, že náš pokoj môže prispieť k odvráteniu násilia.

Anton Selecký a Milan Horčičák

Nový spôsob života

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

- Malá Mária Žofia, Vicka a Mário sú zdraví a veľmi šťastní vo svojom dome neďaleko Medžugoria. Vicka sa dobre zotavila a priam žiari! Mário hovorí, že bábätko sa podobá na svoju matku. Máriu Žofiu pokrstia koncom februára. Čo sa týka narodenia dieťaťa, Vicka s maličkou zostane „uzavretá“ počas 40 dní, aby integrovala svoje dieťa do rodiny a do sveta. (Táto chorvátska tradícia je odvodená z evanjelia: aj Mária počkala 40 dní než vyšla, aby obetovala svojho Syna v chráme!). Pre novozaloženú rodinu je to cenný a posvätný čas, v ktorom sa formuje správne chápanie sveta, aké postoje zaujme Mária Žofia neskôr k životu, rodine, Bohu a láske. Počas tých 40 dní ženy z okolia zvyčajne navštevujú matku a prinášajú jej jednoduché darčeky: sliepku, tucet vajíčok, víno, piškóty - potraviny, ktoré sú považované za najdôležitejšie pri zotavení matky po pôrode. Niet pochybností, že tieto ženy prinesú aj trochu zo svojej vlastnej múdrosti, aby mladej matke uľahčili toto prechodné obdobie.

- Kathleen Martinová sa aj naďalej delí s nami o „odrobinky“, čo pozbierala „na stole“ modlitbovej skupiny, ktorú Panna Mária sformovala a viedla v Medžugorí (Kathleen tu oslovila študentov univerzity Notre-Dame v USA). Pretože dlho žila v Európe, spýtali sme sa jej, čo ju po príchode do Ameriky zaujalo najviac.

„Po príchode z Európy sledujem informácie v televízii a som skutočne šokovaná, koľko je tu diskusií o vojne. V mysli mnohých sa zdá byť takmer nevyhnutné, aby sme sa angažovali vo vojne. A to ma šokuje!

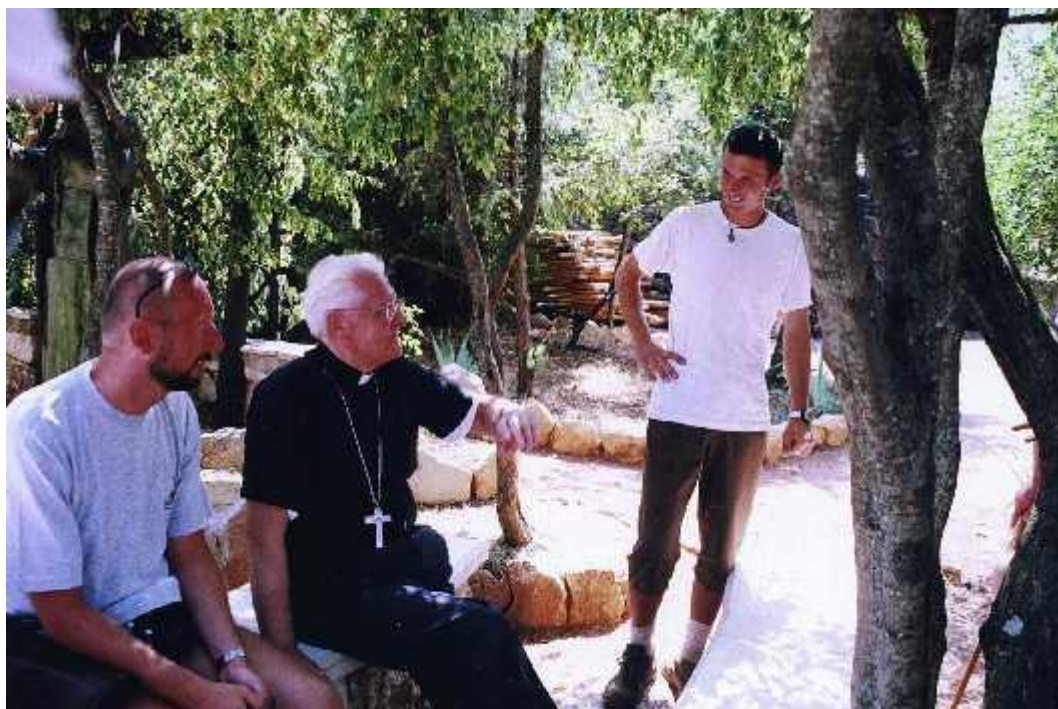
Nechcem veriť tomu, čo počujem a vidím v televízii! Vďaka Bohu, že nemám televízor! Niekedy vysielanie sledujem u známych a hovorím si: Ó, môj Bože, niet divu, že ľudia sú zúfalí! Nepoznajú Boží plán. Nemajú poňatia, čo to je láska. Hovoria iba o strachu a represáliách... Vidíte, Gospa nám raz povedala (citujem spamäti): *„Nemyslite nikdy na vojnu, nemyslite nikdy na nič negatívne. Ak tomu dáte priestor vo svojom srdci, umožníte tomu dostať sa k vám. Urobíte z vojny časť svojho života, čo bude mať vo vašom živote dôsledky!“* (1)

Kathleen ďalej rozprávala, čo sa v počiatkoch modlitebnej skupiny naučila od Panny Márie, pokiaľ ide o mier:

„Raz sme spoločne desiatovali a zabávali sa. Boli sme veľmi šťastní, čakali sme na jej príchod! Rozprávali sme sa o tom, čo s nami robí a boli sme naplnení radosťou!“ Potom sa Gospa ukázala a povedala: *„Áno, deti moje. To je ono! Rozhodnite sa pre Nebo! Rozhodnite sa prežívať Nebo medzi vami!“*

Nevedela som, že máme takúto možnosť. Nevedela som, že Boh ponúka práve toto. A „prežívať Nebo“ znamená objasniť kríž! To jednoducho znamená vidieť každú vec so zreteľom na Nebo a nemať už nič spoločné s hriechom. Je to neľahké,

veď sme hriešnici. Hriech je pre nás takmer druhou prirodzenosťou, pretože nás pohltil svet. Nemáme už 4 alebo 5 rokov, nemôžeme tvrdiť, že nevieme, čo je hriech. Ale Panna Mária je celkom iná, niečo v nej nechcelo poznať hriech. Rozhodnúť sa pre život bez hriechu znamená zvoliť si Nebo.

Cesta Panny Márie pre modlitbovú skupinu tkvela v tom, že nás učila, ako nahradiť láskou a odpustením, radosťou a pokojom všetky ostatné veci, ktoré sa nachádzajú v našom srdci. Ona hovorí: Neponáhľajte sa. Nebuďte pohoršení, keď zistíte, že máte v srdci nenávisť. Predovšetkým sa musíte naučiť, ako povedať - „to nechcem“. Potom niekomu povedzte: *„Ty ma poznáš, pomôž mi žiť v láske, pomôž mi vyhnúť nenávisť zo srdca. Dovoľ mi hovoriť o tom s tebou, aby si sa so mnou mohol modliť a aby som to ja mohol prekonať.“* Modlitbou a s pomocou skupiny sme mohli prekonať nenávisť a oslobodiť sa od nej.

Čo vidíme dnes, to je postup hriechu, pretože málokto je rozhodnutý bojovať proti nemu. Nejde o to, bojovať nenávisťou alebo zbraňami násilia, ale zbraňami lásky! Ak niektorí ľudia páchajú zlo, Panna Mária nás naučila, ako im pomôcť: Prikryte ich láskou. Začnite chváliť Pána za tú osobu, ktorá sa dopúšťa strašných vecí, pretože je v pazúroch Zlého. V tej chvíli nie je v Ježišových rukách.

Títo ľudia potrebujú pomoc. Majme silu nevstupovať do dialógu so zlom. Nemáme sa pokúšať ich presvedčiť. Jednoducho, obklopte ich láskou! A to môžeme robiť iba srdcom, nie nasilu navonok. To je nový spôsob života, ku ktorému nás volá Gospa...”

S pohľadom upreným na studentov, Kathleen ešte povedala:

„Vy ste teraz v nádhernej situácii, pretože budete spolu štyri roky. Prečo nežiť podľa Máriinej školy? Prečo sa nerozhodnúť stať sa svätými? Prečo nepovedať „NIE“ svetu a „ÁNO“ Nebu? Môžem svedčiť o tom, že je možné prežívať Nebo vo svojom srdci!“

- **Zatiaľ čo sa snažíme budovať mier v našich srdciach, pripomeňme si jedno posolstvo, ktoré nám môže pomôcť: „Tretia svetová vojna nebude!“ (12. 7. 1982).(2)**

Nechajme sa povzbudiť skutočnosťou, že Gospa prichádza, aby nás naučila ísť cestou mieru.

Matka, prijímame Tvoj nový spôsob života a chceme byť formovaní v Tvojej škole!

Denis Nolan

Medžugorie 15. februára 2003

* * * * *

PS: Uposlúchnutím výziev Panny Márie, rozhodnime sa modliť ruženec dnes (a vo všetkých dňoch, ktoré nám zostávajú počas tohto Roku ruženca) - za Saddáma Husajna, Usámu bin Ládina a za všetkých tých, ktorí „sú pod vplyvom satana“ (pozri posolstvo z 25. 2. 1988): „...Satan je dosť silný. Preto žiadam o vaše modlitby, aby ste ich obetovali za tých, ktorí sú pod satanovým vplyvom... Svedčte svojím životom. Obetujte svoj život (prácu, modlitby, utrpenie) pre záchranu sveta. ...Ruženec nech máte stále vo svojich rukách na znamenie satanovi, že ste moji...“

Americký originál na internete:

www.childrenofmedjugorje.com

Francúzsky preklad:

www.enfantsdemedjugorje.com

Český preklad: podľa francúzskeho.

(1) Podobne v Litmanovej: „Ak myslíte na katastrofu, bude sa približovať. Ak robíte to, čo vám hovorím, bude sa vzdáľovať.“ (citujem spamäti)

(2) V nem. Marpingene povedala Panna Mária to isté, dokonca 2-krát, 6. a 8. septembra 1999!

Ivan, vizionár z Medžugoria:

„Nebo je miesto bez hraníc!“

Ivan Dragičević, jeden z vizionárov v Medžugorí, je momentálne na desaťdňovom prednáškovom turné v Austrálii. V rozhovore pre časopis „Katolícky týždeň“ hovoril o zjaveniach v bosnianskom pútnickom mieste, ako aj o iných aktuálnych témach. Kath.net zdokumentovala výňatky z rozhovoru v osobitnom preklade.

KT: *Mohli by ste nám priblížiť výzor Panny Márie?*

Ivan: Neexistujú slová, ktorými by som vedel opísať krásu Panny Márie. Môžem len povedať, že mala oblečené sivé šaty, biely závoj, mala modré oči, ružové líca a čierne vlasy. Vznášala sa na oblaku, obklopená

hviezdnou korunou. Na každé stretnutie máme pripravenú ružencovú modlitbu a čakáme, kedy sa Panna Mária zjaví. Keď potom príde približne okolo 18.40 h, a vlastne už pred týmto okamihom, cítim jej blízkosť vo svojom srdci.

V tom momente, keď si pokľaknem, prichádza Panna Mária. Keď príde, nevidím už viac nikoho predou mnou alebo za mnou, vidím len ju. Najčastejšie je plná radosti a na začiatku ma pozdraví slovami: „**Bud’ pochválený Ježiš Kristus, moje drahé deti.**“

Niekedy prichádza vedno s anjelmi. Po pozdrave prosí za nás s vystretými rukami, žehná nás svojim materským požehnaním. Požehná tiež všetky veci, ktoré ľudia priniesli. Potom jej odporučím všetkých, ktorí z prítomných veriacich sú chorí, a všetkých, ktorí prosili o príhovor. Potom sa s ňou rozprávam. Keď má posolstvo, (pre celý svet, pre kňazov, pre rodiny, pre mládež), odovzdá mi ho. Najčastejšie sa posolstvo Panny Márie vzťahuje na celý svet. Len čo mi ho odovzdá, posielam ho ďalej. Okamžite si ho písomne zaznamenám a následne ho zašlem do celého sveta.

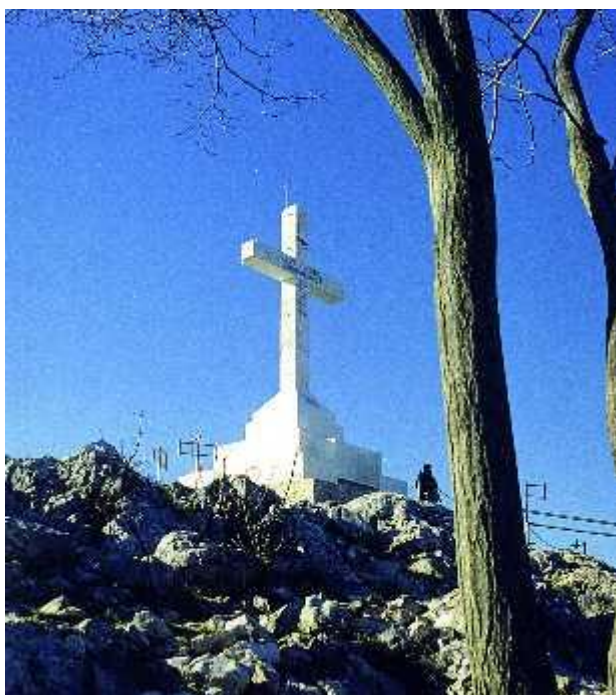
Vždy, keď sa blíži koniec zjavenia, odchádza Panna Mária vo svetle kríža a zdraví: „**Chod’te v mieri, moje deti.**“ Máriu vidím trojdimenzionálne. To znamená, že ju vidím a rozprávam sa s ňou takisto ako s vami. Môžem sa jej dotýkať. Keď sa ma opýtate na jej vek, povedal by som, že má približne 26 alebo 27 rokov.

KT: *Hovoríte, že sa môžete dotknúť Panny Márie?*

Ivan: Hovorím, že ak by som chcel, môžem sa jej dotknúť, ale ešte som to nikdy neurobil. Spravili to moje deti. Bolo to v čase vianočných sviatkov, keď som dvíhal svoje deti a pozoroval reakcie v ich očiach pri dotyku Panny Márie. Pre tieto okamihy môžem skutočne len ťažko nájsť vhodný slovný ekvivalent. Z tvárí detí, z ktorých jedno je sedemročné, druhé trojročné a tretie má len 16 mesiacov, sa dalo vyčítať, čo práve zažili. Nikdy som sa ich na to neskôr nepýtal, pretože sú primalé, aby to dokázali opísať. Moje deti budú schopné nosiť tento dar a ctíť si ho.

KT: Svet sa pripravuje na vojnu s Irakom a vo svete sa na mnohých miestach bojuje. Zdôverila sa Vám Panna Mária, aký osud čaká ľudstvo?

Ivan: Za posledných 21 rokov sa nám vyjasnilo, čo od nás chce Panna Mária. Povedala: „**Drahé deti, ja prídem, pretože ma posielala môj Syn, aby som vám pomohla. Drahé deti, mier, mier, mier. Medzi ľuďmi a Bohom a medzi ľuďmi navzájom musí zavládnuť mier. Drahé deti, tento svet, toto ľudstvo sa ženie do nebezpečenstva a do sebazničenia.**“ Už na počiatku zjavenia sme uvideli, čo je jej najväčšou túžbou, a tou je mier. Toto mierové posolstvo popri onej modlitbe je tým, čo nám Panna Mária dávala za posledných 21 rokov najčastejšie. Neustále nás prosí o modlitbu za mier, aby sme sa otvorili pre mier a pre Ducha Svätého. Popri týchto posolstvách mieru a modlitieb nás Panna Mária burcuje k obráteniu, aby sme sa opäť obrátili k Bohu. Mier je len v Bohu.

KT: Nachádzame sa už v konečnej fáze?

Ivan: Nie. Nerozprávame sa o konci sveta alebo o druhom príchode Ježiša Krista. Mária neprišla preto, aby nás postrašila, neprichádza preto, aby sa s nami rozprávala o temnote. Prišla ako Matka nádeje. Chce vnieť svetlo do tohto sveta. Chce nás vyvieť z tejto temnoty do svetla a prinieť nový život. Chce, aby sa vzpriamili tento sužovaný svet, unavené a mrzuté rodiny, mládež a Cirkev. Túži po tom, aby sme sa vzpriamili a posilnili. Povedala: „**Drahé deti, keď budete silné, bude silná aj Cirkev. Keď budete zoslabnutí, bude slabá aj Cirkev. Vy ste živou Cirkvou. Drahé deti, tento svet, toto ľudstvo má nádej aj budúcnosť. Ale musíte sa zmeniť. Musíte sa prinavrátiť k Bohu.**“

KT: Môžete opísať nebo a peklo?

Ivan: Panna Mária mi ukázala nebo, nie peklo. Chcela mi ukázať aj peklo, ale dostal som strach. Keď som uvidel po prvýkrát nebo, bol som s Pannou Máriou. Uvidel som ľudí, ktorí šli, modlili sa, spievali, mali oblečené modré a biele rúcha. Boli veľmi šťastní. Mohli byť vo veku od 35 do 40 rokov. Nebo je miesto bez hraníc. Nevidel som žiadne oplotenie. Je to, skrátka, svojské, celkom špecifické miesto. Bol som tam približne 3 - 4 minúty. Krásu neba neviem slovami ani opísať. Spomeňte si na to, čo je o nebi napísané v Evanjeliu: „**Čo oko nevidelo a ucho nepočulo...**“

KT: *Medžugorie ešte stále nie je cirkevne uznané. Ste z toho Vy aj s Pannou Máriou sklamaní?*

Ivan: Nie, sklamaný nie som. Cirkev je vždy obozretná. Je poslušná. Pýta sa a sleduje posolstvá. Modlím sa za túto prosbu. Chcem len povedať, čo sa hovorí v Evanjeliu: „Spoznáme ju podľa jej plodov.“

KT: *Akú úlohu zohráva Medžugorie v živote ľudí?*

Ivan: Verím, že takto sa Panna Mária dotýka viacerých ľudí vo svete, pretože je Matkou viacerých ľudí, nielen katolíkov, ktorí jej blízkosť pocítili. Prebehli početné diskusie medzi skupinou anglikánov, protestantov a metodistov. Všetci sú veriaci, ale boli od svojej Matky vzdialení. Prišli a začalo im byť jasné, že musia mať jednu Matku. Títo ľudia sa modlia ruženec, chodia na omše, čítajú Bibliu. Stali sa veľkými nástrojmi v rukách Panny Márie a Boha. V súčasnom svete sú tieto dva druhy nástrojov potrebné. Títo ľudia vnášajú Kristovo slovo do sveta. Náš svet potrebuje misionárov a my sme povolani stať sa nimi.

KT: *Považujete svoj život za požehnaný, pretože ste zhliadli Pannu Máriu?*

Ivan: Počas môjho celého života som ani len nespíval, že by sa mi to mohlo stať. Pred mojimi šesťnástimi narodeninami som bol príliš introvertný, veľmi hanblivý. Bol som veriaci. Chodil som do kostola a modlil som sa spoločne s mojou rodinou. Veľmi často som ani neočakával, že modlitba utíchne. Začiatok zjavovania bol pre mňa veľkým šokom. Už od mojich 21 rokov sa každý deň sám seba pýtam: „Prečo ja? Nejestvuje odo mňa lepší? Dokážem všetko to, o čo ma prosíš, priviesť do konca?“ Pre môj život je to veľký dar, veľká radosť, ale takisto aj veľká zodpovednosť. Viem, že Boh mi dal veľa. Nie je ľahké ani jednoduché pobudnúť každý deň 5 až 10 minút s Pannou Máriou, a potom po zjavení sa opäť vrátiť na zem a žiť tu.

KT: *Medžugorie bolo ušetrené od vojny s Bosnou. Bola to Božia intervencia, alebo len št'astie?*

Ivan: Som si istý, že to bol Boh. Viem to. To je všetko, čo viem k tomu povedať.

KT: *Porozprávate nám niečo o sebe a svojom živote?*

Ivan: Nerád o sebe rozprávam, ale priblížim vám aspoň niečo z mojej biografie. V roku 1994 som sa oženil, moja manželka je Američanka z Bostonu. Máme tri deti - Christinu, Mikaelu a Daniela. Šesť mesiacov z roka žijeme v Medžugorí a šesť mesiacov v Bostone. V zime žijeme v Amerike, pretože tu deti navštevujú školu. Žijeme takým spôsobom, ako si to želá Panna Mária. Môj život sa za posledných 21 rokov stal školou mieru, lásky a modlitby. Všetko, čo mi dala Panna Mária, by som chcel vložiť do svojej rodiny. Chcel by som sa stať žijúcim znamením - nástrojom medzi ľuďmi, misia - Panna Mária, ja, svet.

KT: *Existuje niekto, kto nemôže byť spasený?*

Ivan: My všetci môžeme byť spasení. Boh je vždy plný súcitu. Všetci máme šancu, len sa musíme chopiť príležitosti.

Preložila: Karin Galbavá

(Copyright prekladu od Kath. Net)

Z otroctva okultizmu

Život o. Jacquesa Verlindea je mimoriadne fascinujúci. Bol doktorom prírodných vied, vedeckým pracovníkom Národného fondu vedeckého výskumu, najslávnejšej výskumnej inštitúcie v Belgicku. Vo veku dvadsaťjeden rokov zanechal vedeckú kariéru a stal sa žiakom hinduistického guru. Žil v hinduistických ášramoch (pustovniach). Po návrate do Európy propagoval New Age a skúmal tajomstvá okultizmu. Po konverzii celkom zanechal okultizmus, vstúpil do kláštora a bol vysvätený za kňaza.

O. Verlinde sa narodil roku 1947 vo veľmi nábožnej rodine. Detstvo prežil v atmosfére živej viery a šťastia. Spomína, že vtedy mal ku Kristovi veľmi jednoduchý, krásny a hlboký vzťah. Napísal: *„Keby som parafrázoval svojho farára z Arsu, hovoriaceho o Panne Márii, povedal by som, že som miloval nášho Pána v jeho skutočnej eucharistickej prítomnosti skôr, ako som sa dozvedel, čo je to Premenenie. Moje najkrajšie a najintenzívnejšie spomienky z detstva sa týkajú týchto stretnutí srdca v srdci pred tabernákulom, čo ma naplňovalo nevýslovnou radosťou. Mal som to šťastie, že som prijal prvé prijímanie vo veku piatich rokov a toto stretnutie vo mne zanechalo navždy hlbokú žeravú stopu. Rád som ministroval na sv. omši a býval som tak veľmi vzrušený veľkosťou Tajomstva, ktoré sa predomnou odohrávalo, že som niekedy zabudol zazvonit’.“*

„Keď som bol stredoškólakom, dostali sa mi do rúk knihy napísané v duchu filozofie Nietzscheho, Marxa a Freuda, v ktorých sa inteligentne dokazovalo, že pre dospelého človeka je viera a dôvera v Boha čímsi kompromitujúcim.“

Cesta bez Boha

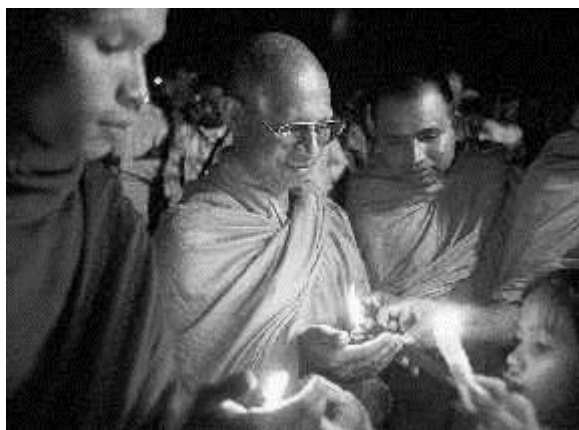
Jacques (dolu na obrázku vľavo) uveril, že ak má žiť dôstojne, musí zavrhnúť Boha a ísť samostatne životom. Tak sa začala veľká kríza jeho viery. Definitívny rozchod s kresťanstvom nastúpil až po roku, keď sa istého nedeľného rána rozhodol nezúčastniť sa na sv. omši. Chcel byť čím skôr dospelý, a preto skončil so všetkými náboženskými praktikami. Prestal sa modliť a tak sa uzavrel, že už neprijímal to šťastie, život a lásku, ktoré prostredníctvom modlitby dáva Boh. Tak sa dostal do priestoru smrti a temnoty ducha. Veril, že až po odmietnutí Boha prežije čosi nezvyčajné.

Vysokoškolské štúdiá začal v Gente. Vtedy mal šesťnásť rokov. Magisterskú prácu obhájil ako dvadsaťročný a dostal doktorandské štipendium na prácu z odboru analytickej chémie v laboratóriu nukleárnej chémie. Po dosiahnutí doktorátu prírodných vied sa stal vedeckým pracovníkom Národného fondu vedeckého výskumu - najslávnejšej výskumnej inštitúcie v Belgicku.

Napriek veľkým vedeckým úspechom túžil po absolútne. Túžbu chcel uspokojiť tak, že sa angažoval vo vedeckých výskumoch, v študentskom hnutí a v politickej činnosti. Ale nič mu neupokojilo vnútornú prázdnotu. Po svojej konverzii komentoval ľudský život takto: **„Sloboda sa zdegraduje na voľnú vôľu, keď sa človek rozhodne uberať sa cestou bez Boha, mimo Boha, ba aj proti Bohu, spúšťajúc tú prekvapujúcu schopnosť samozáhuby, ktorú má rozvinutú v rovnakom stupni ako schopnosť autokonštrukcie.“**

Bolo to v šesťdesiatych rokoch, v čase protestu proti všetkým autoritám a morálnym normám. Jacques sa chcel oslobodiť od tradičných hodnôt a upokojiť svoj hlad po šťastí, preto sa zapojil do tohto protestu, ale skúsenosť vnútornej prázdnoty sa ešte väčšmi prehĺbovala. Nebol šťastný napriek mladosti, úspechom a sľubnej kariére vedca. Píše o tom: „Neprežíval som však šťastie, aké som poznal pred prerušením zmluvy s mojím Bohom. Vo svojom Evanjeliu sv. Ján píše o Judášovi: ...a hneď vyšiel von (po zrade). A bola noc (porov. Jn 13, 30). Ja som pocítil to isté, keď som odvrhol prítomnosť Toho, ktorý je svetlom ľudí (porov. Jn 1, 4), ocitol som sa uprostred noci. Pravdaže, iba odo mňa záviselo, či sa z nej dostanem a vrátim sa k Pánovi. Ja som sa však dal uniesť opojením: pýchou človeka bez Boha, ktorý tým, že Boha odmietne, zaberá jeho miesto a pokladá sa za rovného Bohu.“

Až skúsenosť existencialistickej bolesti a osamelosti spôsobila, že začal chápať, že život bez Boha nemá nijaký zmysel. Odmietol tvrdenie ateistov, že Boh je niečo absurdné a začal znovu hľadať. Vtedy však ešte nevidel možnosť návratu do Katolíckej cirkvi. Nazdával sa, že táto Cirkev má miesto už len v múzeu náboženstiev. Začal hľadať Boha v hinduizme. Najprv šiel na stretnutie uvádzajúce do meditácie transcendentna. Pretože na druhom stretnutí túžil, aby ho prijali, musel zaplatiť sumu vo výške mesačného platu. S nezvyčajnou horlivosťou sa oddával každodennej meditácii, niekoľko praktických hodín denne. Ustavične opakoval mantru, aby zadržal každú duševnú kritickú aktivitu a mohol prerušiť činnosť svojho osobného „ja“. Po nejakom čase začal pociťovať ťažkosti s koncentráciou, nespavosť, prestal sa zaujímať o život okolo seba, začal mať ťažkosti pri rozhovore.

Ovocie pokušení

Život sa stával zo dňa na deň neznesiteľnejší. Jacquesovou túžbou bolo, aby meditačnou technikou dosiahol „vedomie Jedni“, prekonanie toho, čo spôsobuje, že človek sa necíti Bohom, čiže realizáciu vlastnej božskej prirodzenosti. Hinduistický boh nie je živou a milujúcou osobou, ale neosobnou kozmickou energiou, celkom stvorenia, v ktorom sa možno rozplynúť cvičeniami a meditačnými technikami. Pre tieto naturalistické náboženstvá každý z nás už zo svojej prirodzenosti je bohom. Ide len o to, aby si to človek uvedomil a rozplynul sa v bohu, v zhode s pokušením adresovaným prvým ľudom: „a vy budete ako Boh,“ o ktorom píše Kniha Genezis 3, 5. Intenzívna meditácia priviedla Jacquesa Verlindea do takého psychického stavu, že stratil kontakt s realitou a nebol schopný vykonávať svoju vedeckú prácu.

Ježiš ma čakal

A tak si vzal dovolenku na oddych a odišiel do Indie, aby sa v Himalájach pod vedením guru Maharišiho zdokonalil v technike meditácie. Počas štvrtého roku Jacquesovho pobytu v hinduistickom ášrame prišiel tam turista z Európy.

Verlinde si na to na to spomína takto: „A ten človek sa ma spýtal: - **Bol si ty niekedy kresťanom?** Odpovedal som: - **Hej.** A vtedy sa ma spýtal: - **A Ježiš? Kým je On teraz pre teba?** Keď vyslovil slovo Ježiš, stalo sa so mnou čosi čudné. To meno akoby vstúpilo do hĺbky môjho srdca a prebudilo vo mne najhlbšiu túžbu po Bohu. V istej chvíli som pocítil, že Ježiš je prítomný s celým svojím neskonalým milosrdenstvom, a taký Boh, ktorého som sa obával, neexistuje. Pochopil som, že jediný Boh, ktorý existuje, je ten, ktorý je plný milosrdenstva a lásky vo vzťahu ku mne.

Ježiš prišiel za mnou hľadať ma v Himalájach. Čakal veľmi trpezlivo, kedy sa vrátim k nemu. Keď som si uvedomil jeho blízkosť a neskonalú lásku i milosrdenstvo, akými ma zahrnul, zaliali ma slzy žiaľu i radosti. Radosti preto, že Boh, ktorého som hľadal, ma sám našiel, a bol to Boh plný lásky a milosrdenstva.

Zároveň to boli slzy veľkého žiaľu, lebo som si uvedomil to, ako veľmi musel pre mňa trpieť.

Uvedomil som si, ako veľa žiaľu som zapríčinil Ježišovi, keď som hľadal vodu života v popraskaných cisternách, miesto toho, aby som ju pil, vytekajúcu z jeho Srdca plného lásky. Pochopil som a videl s úplnou istotou, že Ježiš žije. Nielenže žije, ale že je aj celým mojím životom. A že nemám hľadať metódu na zjednotenie sa s kozmickými energiami, ale uznať, že Ježiš je život, svetlo, šťastie, že stačí len natiahnuť ruky k Tomu, ktorý je mojím Spasiteľom.“ (cdn)

Marianna Mináriková

Škola lásky

Milá M ROSA!

Váš časopis je svedectvom, ako Matka Božia koná svoje dielo vo svete i v srdciach obyčajných ľudí. Preto Vám aj ja píšem svedectvo o tom, ako ma trpezlivo čakala, aby mi ukázala svoju pravú materinskú lásku.

Rodičia ma od malička viedli ku kresťanskej viere a k úcte k Panne Márii. Po páde komunizmu ma zapísali do cirkevnej školy, kde nás tiež formovali v kresťanskom duchu.

V šiestom ročníku ZŠ ma prijali za členku Mariánskej družiny. Bola som šťastná, ale zároveň aj smutná. Môj smútok spočíval v tom, že som neverila Panne Márii. Akceptovala som ju, ale zdalo sa mi, že ju vôbec nepotrebujem. Samozrejme, modlila som sa k nej, aj som akosi cítila, že mi pomáha, ale i napriek tomu som ju „odsúvala“. Často som sa stretala s tou známou vetou: **„Cez Máriu k Ježišovi“**, ale pre mňa táto veta bola nepochopiteľná - nemožná realizácia.

Raz na duchovných cvičeniach nám prednášajúca povedala: **„Teraz už patríte Márii a Ona si vás už nepustí, bude o vás bojovať...“**

Táto veta mi „nedala pokoj“ a často som si ju opakovala, najmä vo chvíľach ťažkostí. S výčitkou som sa obracala na Pannu Máriu, ale v kútiku srdca aj s vierou, že na mňa nezabudne, ak je skutočne Mama...

A Ona naozaj nezabudla. Dávala mi príklad rodičov. Každý večer sme sa s rodičmi modlili ruženec, a viete, čo to občas pre mňa znamenalo - vnútornú nechúť modliť sa k nej (vtedy som to ešte tak chápala, že sa modlím k nej), i keď v skutočnosti sme oslavovali celé nebo.

Často, keď som neskoro večer prišla za ockom do izby, našla som ho na kolenách s ružencom v ruke. Občas som sa ho opýtala: **„Modlíš sa?“** A on: **„Áno.“** Ja som to nechápala: on, ktorý dlho do noci ťažko pracuje a ráno veľmi skoro vstáva do práce, sa ešte modlí ruženec. Ako je to možné...?

Pri inej príležitosti mi mamka povedala: **„Modli sa ruženec, pokojne aj v autobuse, alebo aj keď ideš po ulici...“** Takto mi rodičia deň čo deň svedčili o sile modlitby ruženca, ale ja som stále aj tak nechcela pripustiť, že Matka Božia mi môže pomôcť dostať sa do neba.

V júni 2001 moji rodičia a sestry odišli na púť do Medžugoria, tiež pre mňa za zvláštnych okolností. Nikdy som Medžugoriu nevenovala pozornosť, hoci som o ňom čo-to počula od priateľov. Ale teraz po ich návrate som zažila Medžugorie u nás doma. Pokoj, s ktorým sa všetci vrátili, bolo cítiť. Taktiež i radosť a prítomnosť jej - Kráľovnej pokoja. Vtedy sa niečo vo mne „zlomilo“ a zatúžila som ísť do Medžugoria.

Trikrát som sa prihlásila na púť, ale vždy sa niečo udialo, takže našu skupinu zrušili a nikam sa nešlo. Bola som z toho smutná a vyčítala som to Panne Márii. Hovorila som jej: „**Ako mi to môžeš robiť? Ja chcem ísť k Tebe do Medžugoria, a Ty nič... Ved' dobre vieš, že ja v Teba neverím, ale chcem!**“

Prešlo asi pol roka a ja som znova pocítila silnú túžbu ísť do Medžugoria, no túto túžbu som v sebe rýchlo „udusila“. Nie, už sa na žiadnu púť do Medžugoria nenahlásim, ved' Ona ma tam nechce - myslela som si v srdci.

Medzitým som odišla za prácou do Českej republiky, a keď som sa znova vracala domov, v srdci som stále počula: „**Raduj sa! Pôjdeš do Medžugoria.**“ Hlúposť, vravela som si, už asi blúznim... No, keď som prišla domov, mamka sa ma spýtala: „**Kedy ideš do Medžugoria?**“ A ja, zaskočená otázkou, odpovedám: „**Neviem.**“ A znova sa ma pýta ocko: „**Ideš do Medžugoria, však?**“ Opäť som nemala pokoj v srdci kvôli Medžugoriu. Na druhý deň som si povedala: „**Dobre, Pane Bože, keď chceš, aby som išla, tak ja zavolám, či majú ešte voľné miesto. Budem mať konečne pokoj.**“ Pozrela som si v kalendári dátum, ktorý mi najlepšie vyhovoval a vytočila som telefónne číslo cestovnej kancelárie. Povedala som im svoju požiadavku, ale povedali mi, že už je všetko obsadené, ale že im môžem nechať pre možný prípad svoje telefónne číslo. Zložila som slúchadlo sklamaná a znechutená.

Zobrala som si do ruky kalendár, a od akéhosi hnevu som si poznačila na daný dátum - Medžugorie. A vtom mi zvoní telefón a na druhej strane mi hovorí pani: „**Tak predsa môžete ísť s nami do Medžugoria, ako ste chceli, lebo...**“

Položila som a od radosti som kričala: „**Ďakujem, ďakujem! Panna Mária, Ty si naozaj skutočná Mama, Ty si na mňa nezabudla!**“

Skutočne som prišla do Medžugoria. A ten pokoj, ktorý tam vládne, sa nedá opísať.

Večer v kostole, počas modlitby ruženca, som v duchu kričala: „**Panna Mária, prečo práve ja? Prečo som tu? Ved' Ty dobre vieš, že ja v Teba ,neverím'. Čo tu vlastne robím? A slová, ktoré som počula, boli: ,Chcem ti ukázať, že som tvoja Mama. A si tu, aby som ťa naučila láske.**“ A ja: „**Ved' ja viem milovať.**“ A Ona: „**Ale skutočne milovať.**“ A ja zase: „**Ale, ved' to sa nedá za týždeň, to ma nestihneš naučiť!**“ A Ona, akoby sa usmiala, vraví: „**Ved' ja viem...**“

Svoju lásku a prítomnosť mi potvrdila aj svojim posolstvom, ktoré práve vtedy povedala: „**... Ja som s vami a prihovám sa za všetkých vás, a vy, deti moje, buďte radostnými nositeľmi mojich posolstiev. Váš život so mnou nech je radosťou...**“ (25. 5. 2002)

Naozaj, môj život s ňou nemal byť boj, ale pokoj a radosť.

Počas týchto dní som pocítila túžbu prísť sem znova, ale už na dlhší čas. Chcela som sa naučiť milovať. Deň pred odchodom z Medžugoria sa ma naša sprievodkyňa opýtala: „**Pôjdeš s nami aj na festival mladých v auguste?**“ Ja som na ňu prekvapene pozrela a vravím: „**To nebude možné kvôli peniazom.**“ No ona sa stále akosi nedala odradiť a tak som viac-menej zo žartu povedala: „**Prídem na pozvanie Panny Márie.**“ A ona znovu: „**Tak ťa mám zapísať?**“ Ale ja na to: „**Teraz nie, dám vám vedieť, keď prídem domov.**“ Ale ona mi opäť nedala pokoj a vtom som v srdci počula hlas Panny Márie: „**Aká je tvoja viera? Túžiš tu byť, chceš prísť na moje pozvanie, chceš sa naučiť milovať, a pritom čakáš a váhaš. Myslíš, že doma budeš mať väčšiu**

vieru?“ Ani neviem, ako som povedala: „**Dobre, tak ja teda idem na festival na pozvanie Panny Márie. Zapište ma!**“

Odchádzali sme z Medžugoria a ja som pri rozlúčke Panne Márii pripomenula: „**O dva mesiace sa tu znova stretneme - nezabudni na to!**“

Čas doma ubiehal rýchlo a ja som vravela Panne Márii: „**Ja ešte stále nemám peniaze, a Ty vieš, čo si sľúbila...**“ Dva týždne pred mojím odchodom mi pani, ktorá organizovala túto púť zavolala a opýtala sa ma: „**Nechceš ísť do Medžugoria na dlhší čas? Mohla by si tam pomáhať pri varení a upratovaní... Samozrejme, cestu máš zadarmo. Tak ideš?**“ Bola som veľmi prekvapená a jediné slovo, ktoré som vtedy dokázala zo seba vydať, bolo - „**áno**“.

Panna Mária splnila svoje pozvanie a zároveň mi ponúkla čas na „školu lásky“, o ktorej mi vravela pri prvej púti v Medžugorí. Stále som sa jej akosi v duchu pýtala: „**Prečo prichádzaš každý deň už 21 rokov, veď to je dlhý čas!? Prečo, Panna Mária?**“ Snažila som si na to nájsť svoju odpoveď, ale nikdy som s ňou nebola spokojná. Až po posolstve, ktoré povedala 25. 8. 2002 (krátko pred mojím odchodom), som pochopila: „**Aj dnes som s vami v modlitbe, aby vám Boh dal ešte silnejšiu vieru. Dietky, vaša viera je malá, a napriek tomu nie ste si ani vedomí, ako málo ste pripravení prosiť Boha o dar viery! Preto som s vami, deti moje, aby som vám pomohla pochopiť moje posolstvá a uviesť ich do života...**“

Tu som dostala odpoveď. Svoju celoživotnú odpoveď... Panna Mária čakala na mňa a urobila všetko pre to, aby mi pomohla pochopiť, že je moja milujúca Matka. A Ona čaká na každého z vás. Ona urobí všetko, aby ste boli jej deťmi, ktoré chráni a miluje.

LUBOMÍRA

Svedectvo:

Príliš veľa „náhod“

Milá M ROSA!

Toto svedectvo píšem pre všetkých, ktorí padli veľmi hlboko: aby si nezúfali, ale aby dúfali, že ich milosť Božia, to nekonečné Ježišovo milosrdenstvo a príhovor Panny Márie zachráni tak ako mňa.

Bola som taká obyčajná, „vychladnutá“ katolíčka. Mala som svoju vlažnú vieru a to mi stačilo. Po roku 1989 som sa nechala nachytať na „pochybné šťastie“ tohto sveta. Chodila som na diskotéky, fintočila som sa, chcela som mať kariéru, peniaze. Vydala som sa ako 26-ročná. Narodili sa mi dve deti, čítala som bulvárne časopisy, ezoterické knihy, vymývala som si rozum hlúpymi filmami atď. A potom to prišlo.

Ako som žila, tak som aj dopadla. Spáchala som ťažký hriech - potrat. Rodina, manžel, nikto o tom nevedel. V tom čase, v tom zmätenom živote bez zmyslu som nechcela tretie dieťa. Bola som sebecká, nechcela som prísť o robotu, bála som sa, že už to nezvládnem. Mala som strach a Bohu som nedôverovala. Keby mi vtedy niekto pomohol, asi to neurobím. Nuž ale - stalo sa. Bol to strašný zážitok. Neskôr som sa veľa naplakala. Začala som mať duševné i fyzické problémy. Zlo ma opantalo ešte viac. Išla som „dole vodou“. Začala som byť zlá, agresívna, úplne negatívna, bezmocná, depresívna. V práci aj doma som kričala, hnev ma úplne ovládol, bola som pomstychtivá. Nastali celodenné depresie, smútok a všetko si to odniesla rodina. Padala som hlbšie a hlbšie. Nevládala som. Aspoň s deťmi mi každý deň pomáhala moja mama. Ochorela som a musela som ísť do kúpeľov. V ťažkej dobe som síce chodila do kostola, ale nebola som 4 roky na spovedi. Strašne ma to tlačilo na dušu. Pomaly som začala prosiť Pannu Máriu a Boha o pomoc. A pomoc pomaly prišla.

Najprv som sa „náhodou“ v kúpeľoch so spolubývajúcou zúčastnila „Duchovnej obnovy“, kde som plakala. Potom mi jedna pani „náhodou“ darovala medailón Panny Márie (zázračný). V tom čase sa niečo vo mne zlomilo. A keďže som medailón mala pripnutý na šatách, začala som sa modliť, aby mi Panna Mária pomohla, aby ma vyliečila, aby ma obrátila, aby sa Boh zmiloval nado mnou, aby mi Boh odpustil, aby mi Panna Mária zmenila srdce a dušu. A to sa začalo naozaj diať!!!

Od tej chvíle som sa viac začala modliť, vyhodila som všetky ezoterické knihy. Viackrát pri sv. omši, pri adorácii, som prosila Boha o milosrdenstvo.

Potom „náhodou“ som raz musela niesť obetné dary pri sv. omši. Vtedy som cítila, že Pán Ježiš ma volá, aby som už konečne prišla k nemu. „Náhody“ pokračovali. „Náhodou“ som sa dostala k M ROSE! „Náhodou“ som sa dostala na púť. Začala som veľa vecí vidieť jasnejšie. Konečne som sa vyspovedala.

Prišiel rok 2000 - „Rok milosti“. A tu už som nehľadala. Tu nastalo moje obrátenie. „Náhodou“ som bola opäť v kúpeľoch na liečení. Práve bola procesia s obrazom Božieho milosrdenstva. Vrucne som sa modlila za moje obrátenie, za milosť Pána a za hriešnikov. A uvidela som zázrak (ja aj asi 100 ľudí): uvidela som mihnúť sa svetielko nad svätostánkom, ako keď pulzuje srdce, akoby tam bol živý Kristus. Cítila som, akoby niečo zo mňa spadlo. Viem, že som dostala obrovskú milosť.

Dnes viem, že som prešla ďalekú cestu. Modlím sa, chodím na púte po celom Slovensku, som fyzicky i duševne zdravá. Som trpezlivá, pokojná, čítavam M ROSU. Modlím sa za Božie milosrdenstvo, za nenarodené deti.

Mám 39 rokov a našla som zmysel života. Niečo mi život vzal, ale niečo aj dal! A niečo som ja dlžná životu! Na začiatku bol veľký hriech a na konci veľké milosrdenstvo. A to všetko vďaka Panne Márii. Ona je moja opora, istota, sila. Veľmi jej ďakujem. A pre ňu vydávam toto svedectvo.

Helena O.
(z kúpeľov)

Z úzkosti k Bohu

Volám sa Róbert a pochádzam z kresťanskej rodiny. Ku kresťanstvu ma viedla väčšinou babička. Už ako dieťa som sa veľmi rád modlil a chodieval s ňou do kostola, v malom mestečku - v Sobranciach.

No nebol som až takým vzorným dieťaťom, čo by malo poslúchať svojich rodičov a plniť vôľu Božiu. Býval som aj zlý, odvrával som, kradol a dostal som sa párkrát do väzenia. Po mnohých návratoch z väzníc som sa vždy vrátil k Bohu a sľuboval, že budem dobrý. Chodieval som do kostola na sv. omše, pripravoval sa na sviatosť 1. sv. prijímania, no vždy som z tej cesty, ktorá viedla k Bohu, zišiel na opačnú stranu. Nakoniec som spáchal neospravedlniteľný čin - v Desatore sa nachádza pod piatym Božím prikázaním „Nezabiješ“. Zabil som svojho kamaráta, komplica a cítil som sa vo veľkej priepasti úzkosti a zúfalstva.

V prvých dňoch vo väzbe som sa začal utiekať k Ježišovi a Márii. Potreboval som Božiu pomoc, modlil som sa, prosil o odpustenie pre zavraždeného, len ja som mu mohol a môžem pomôcť svojimi modlitbami, aby sa nedostal do zatratenia. A taktiež tú pomoc som potreboval aj ja. Moje modlitby boli vyslyšané a na Vianoce v roku 1997 ma oslnila Božia milosť. Viac som túžil po Bohu, chcel som si dať do poriadku veci voči Bohu. Začal som chodieť na katechézy, sv. omše a vyspovedal som sa zo všetkej špiny, čo ma gniavila na duši a srdci. Pripravoval som sa na sviatosť birmovania, ktorú som prijal po schválení otcom biskupom R. Balážom. Vysluhoval mi ju páter Rudolf Priedhorský vo väzbe. Prosím o modlitby aj zaňho, toho času je vážne chorý po ťažkej dopravnej nehode. Jemu vďačím za veľmi veľa a modlím sa za jeho uzdravenie.

Bol som odsúdený na 11 rokov odňatia slobody. Počas trestu som spoznal veľa dobrých ľudí, ktorí mi pomáhajú. Spomeniem sr. M. Bernadetu Pánčovú, som členom Rodiny Nepoškvrnenej. Na jej podnet som namaloval jeden obraz, o ktorý ma požiadala - „Hľadanie nocľahu pre Svätú rodinu“. Začal som maľovať a venovať sa maľovaniu obrazov. V tom mi pomáha aj dobrý kamarát, priateľ a Váš člen o. z. Magnificat Miro Reizer.

Ďakujem Bohu, že mám okolo seba takých ľudí, ktorí ma chápu, pomáhajú mi, ako aj ľudí, ktorých som získal prostredníctvom časopisu M ROSA a píšem si s nimi. Podporujú ma po duchovnej stránke i v tvorbe a hlavne, že ma chápu a berú takého, aký som. Týmto ich zároveň pozdravujem. A ak sa pri čítaní tohto listu spoznajú pani Eva a slečna Monika, ďakujem Bohu, že som Vás stretol a že Vás mám. To bolo moje svedectvo návratu k Bohu, Ježišovi a drahej nebeskej Matke Panne Márii.

Róbert - Júda Čačko, NVÚ, Ilava

Sme dlžníkmi Sedembolestnej

Mnohokrát som kľačal pred Pietou v Šaštíne a myslel som v duchu na rady pútnikov, ktorí budú prichádzať k Matke Sedembolestnej. Videl som rady oddaných duší a to vzbudilo vo mne veľkú nádej: kým svet bude vedieť a chcieť počúvať Máriu a jej odkaz, kým budú duše nachádzať v Márii istotu života, zmysel čistoty, lásky, pokoja a radosti, kým naša generácia zburcuje v sebe silu nasledovať Máriu v obeti, zatiaľ je tu istota, že nezahynie!

Národ v objatí Márie je šťastným národom!

Slovenský národ a Sedembolestná patria ku sebe! Obaja trpeli, strádali, hľadali spásu A NAŠLI JU V JEŽIŠOVI. Mária neopustila a neopustí náš národ! V jej utrpení sa skrýva istota pre všetkých nás: Ak s Kristom budete kráčať, s ním zvíťazíte!

Žehnám Vaším cestám v Márii a viem, že je Matkou všetkých Vás, ktorí ste, tak ako ja, jej nehodným, ale predsa milujúcim - a to celým srdcom - jej synom.

Váš Ján Sokol, arcibiskup, metropolita Slovenska

Od chvíle, keď Angelika Bakičová, manželka zemepána Imricha Czobora sľúbila, že dá postaviť na mieste svojej bolesti sošku Bolestnej Matke, keď sa jej muž zmení – prešlo už skoro 440 rokov (1564). Na mieste sľubu dnes stojí šaštínska Bazilika Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. Celé tie storočia toto miesto sprevádza množstvo milostí, uzdravení a zázrakov. Dňa 18. októbra 1732 bola vydaná arcibiskupská listina, potvrdzujúca zázračné udalosti na príhovor Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne a bola povolená verejná úcta jej sošky.

Deň 22. apríl 1927 je pamätný pre všetkých Slovákov. Na základe mnohých prosieb a žiadostí Svätá stolica vyhlásila Sedembolestnú Pannu Máriu za **PATRÓNKU Slovenska.**

Teda 22. apríl je v tomto roku akoby ďalším sviatočným dňom Veľkej noci, po Veľkonočnom pondelku. Pannu Máriu Sedembolestnú, ktorú sme pod krížom dostali za Matku, slávime v tohtoročnej Veľkej noci ako ustanovenú patrónku Slovenska. V roku 1990 pri svojej prvej návšteve Slovenska letel Svätý otec vo vrtuľníku nad Šaštínom presne 22. apríla. Dňa 1. júla 1995, pri svojej druhej návšteve, milostivú sošku Panny Márie Sedembolestnej v Šaštíne korunoval.

Tu v Šaštíne - povedal Sv. otec pri tejto príležitosti - chce Panna Mária, Kristova Matka, „byť pre vás Matkou“. Chce, aby ste boli veľmi úprimní a jednoduchí. Tu je jej príbytok a vd'aka tomu, že na vašej slovenskej zemi stojí dom Matky Božej, nik z vás nie je bez domova...

Je na nás, aby sme si uvedomili túto skutočnosť, najmä keď Panna Mária ako Sedembolestná je patrónkou jedinej krajiny, a tou je Slovensko! Proroctvo Simeona o meči, ktorý prebodne jej Nepoškvrnené Srdce, sa tiahne celým jej pozemským životom, no v celom rozsahu sa naplnilo

práve pod krížom, kde **Panna Mária spolupretrpela Ježišove umučenie, agóniu a smrť ako Spoluvykupiteľka ľudského rodu.**

* * * * *

Modlitba ruženca k Sedembolestnej Panne Márii je vhodným liekom na choroby tohto storočia – na negáciu hriechu a na nedostatok pokánia. Sedembolestný ruženec nie je v Cirkvi novou pobožnosťou. Na Slovensku v roku 1849 založili otcovia františkáni v Malackách Bratstvo Sedembolestnej Panny Márie, ktoré sa Sedembolestný sv. ruženec modlievalo s odobrením ostrihomského arcibiskupského ordinariátu č. 6780 z 8. decembra 1889.

* * * * *

V najbližšom čase sa budeme usilovať o obnovu Bratstva Sedembolestnej Panny Márie na Slovensku! Prosíme Vás všetkých o modlitby na tento úmysel. Prosíme o dobrú prípravu na tohtoročnú Veľkú noc, ktorú oslávim pred májovým dôležitým rozhodovaním nášho národa!

Prosíme Vás všetkých o oslavu dňa 22. apríla 2003 ako sviatku ustanovenia Sedembolestnej Panny Márie za patrónku Slovenska! Prosíme, obnovme všetci v našich rodinách modlitbu Sedembolestného sv. ruženca! Pretože len týmto spôsobom budeme prínosom pre naše deti, pre Európu a pre svet, nijako inak! Dnes viac ako inokedy potrebujeme jej ochranu. Nezabudnime, že bez nej by sme už dávno zahynuli! Sme to Sedembolestnej dlžní!

Anton Selecký

Pramene: Naša národná svätyňa – Bazilika v Šaštíne, Apoštol národov 20-teho storočia.

Klaňajme sa Ježišovi ukrižovanému

Zomrel aj za teba!

Moji najmilší synovia, v tento deň padnite na tvár a spolu so mnou, vašou bolestnou Matkou, s láskou a nesmiernou vd'ačnosťou klaňajme sa Ježišovi ukrižovanému. Je to pravý Boh. Je to náš Kráľ. Hľa, teraz je rozpätý na svojom kráľovskom tróne: „Ked' budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.**“**

Postavte sa teda k trónu milosti a milosrdenstva, aby ste dosiahli spásu v tomto priaznivom čase vášho vykúpenia. Lebo Ten, ktorý je dnes súdený, odsúdený na šibenicu kríža a kruto popravený na Kalvárii, je pravý Syn Boží. Je to Slovo jednej podstaty s Otcom, je to jeho jednorodný Syn, je to odtlačok jeho podstaty, je to odlesk jeho slávy.

„Nemajúc zaľúbenie ani v zápalných ani v iných obetách, dal si mi telo - a ja prichádzam, Otče, aby som splnil tvoju vôľu.“

„Otec tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna.“ Ježiš je drahocenným darom Otcovej lásky, je Služobníkom poslušným a učenívým, je baránkom tichým a krotkým, ktorý je vedený na zabitie, je Vykupiteľom a Spasiteľom všetkého ľudstva. *„Hoci má božskú prirodzenosť, nezakladal si na svojej vznešenosti, na svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa jej, vzal na seba prirodzenosť sluhu a stal sa jedným z ľudí..., ponížil sa a bol poslušný až na smrť, a to smrť na kríži.“*

Klaniame sa ti, Ježišu ukrižovaný, lebo zo svojho kráľovského trónu oslobodzujú ľudstvo z otroctva satana, zmažávaš každú škvrnu hriechu a prinášaš drahocenný dar svojho vykúpenia.

Je to môj Syn Ježiš, ktorý dnes umiera na kríži, počatý v mojom panenskom lone, formovaný počas deviatich mesiacov k svojmu ľudskému zrodeniu, živený mojím telom a mojou vlastnou krvou. Narodený v jaskyni, položený v jasliach, živený mojím mliekom, rastúci v mojom náručí, kolísaný mojou láskou, vodený mojimi rukami, formovaný mojimi slovami, strážený a chránený vo svojom ohrozenom detstve, pozorovaný s materskou záľubou v rytme jeho ľudského rastu, podporovaný mojou prítomnosťou pri plnení svojho verejného poslania, neopustený mnou v tento deň nespravodlivej a takej neľudskej popravy.

Hľadte so mnou na jeho telo, ktoré je celé jedna rana od strašného bičovania, na jeho tvár znetvorenú krvou, čo steká z jeho hlavy prebodanej korunou z trnia, na jeho doráňané ramená, ktoré s námahou nesú drevo popravy. Pociťuje vo svojom Srdci so mnou strašné rany klincov, ktoré prerážajú jeho ruky a nohy, náraz kríža do zeme, po ktorom sa zachveje v novej bolesti, jeho krvavú agóniu, jeho posledný výdych v okamihu jeho smrti na kríži.

Je to môj Syn, čo umiera vedľa mňa, svojej bolestnej Matky, ktorá otvára svoje Srdce, aby prijala vás všetkých do bolestnej kolisky svojho nového univerzálneho materstva.

Ukrižovaný Ježiš je vašim Vykupiteľom a Spasiteľom. Dnes sa napĺňa úloha celého jeho života a dokonale sa splnila vôľa jeho Otca, lebo On sa prináša ako Obeta pre našu spásu.

Pozerajte dnes s láskou a nesmiernou vďačnosťou, v duchu radosti a útechy na Toho, ktorého prebodli. On je pravý Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. On je najvyšší Kňaz, ktorý vstupuje jediný raz do veľsvätyne, aby vám svojou krvou získal vykúpenie večné. On je vašou Paschou - mostom, ktorý vám umožňuje prejsť z hriechov do milosti, zo smrti do života, z otroctva do slobody. Je to váš brat, ktorý vás berie za ruku a privádza vás, aby ste sa stali opravdivými synmi Božími.

Ježiš sa vráti na kráľovský trón svojej slávy, aby naplnil svoje slovo, ktoré bolo príčinou jeho odsúdenia, oblaky nebeské sa položia ako podnož k jeho nohám a On príde obnoviť svoje kráľovstvo milosti, svätosti lásky, spravodlivosti a pokoja a naplniť tak dokonale svoju úlohu vykúpenia.

Žite v očakávaní jeho slávneho návratu a vášho blízkeho oslobodenia.

(Rubbio, 17. apríla 1992, Veľký piatok)